

“ BABA NE YAPIYORSUN?”

Karı- koca ve bir de tek oğlandan ibaret bir aile düşünün. Tek evlat diye oğlan çocuğu üzerine titreyerek büyütülür. Baba sağlıklıdır, elinden her türlü iş gelir, durmadan çalışır evin ihtiyaçlarını giderir. Mutlu ve huzurlu bir şekilde hayatları devam ederken gün gelir evin hanımı rahatsızlanır. Tedavisi için evin beyi, elinden geleni yapar, çok büyük paralar harcar. Ama hastalığının tedavisi konusunda sonuç alınamaz ve emri hak vaki olur, anne ölür. Ama hayat devam eder. Baba yine çalışmaya devam eder, baba çalışır, oğluna bir eksiklik hissettirmez, kısacası baba çalışır oğlan yer. Ama her kemalin bir zevali var. Baba da yaşlanır, çalışamaz hale gelir eldeki birikimler de biter evde ekmek alacak paraya muhtaç hale gelirler. Baba der ki “Haydi oğlum biraz para pul da ihtiyaçlarımızı giderelim “ der. Oğlanın amcası aklına gelir. Doğru amcasına giderek, durumlarını anlatır. Amcasının durumu iyi olduğu için karşılıksız bir tomar para vererek, yeğeninini isteğini karşılar. Oğlan büyük bir sevinçle eve gelir, amcasının selamını söyleyerek parayı babasına verir. Babası ise bir tomar parayı eline alır, yanında oturduğu pencerenin camını açarak olduğu gibi dışarı fırlatır. Ertesi günü yine ihtiyaçlarının giderilmesi için oğlunun para bulmasını ister. Yine oğlan babasının çok yakın arkadaşına giderek ondan para ister. Babasının arkadaşı da yine oğlana bir tomar para verir. Oğlan yine aynı sevinçle eve döner, baba dostunun selamını ileterek parayı babasına verir. Parayı alan baba oturduğu pencerenin yanından yine dışarı fırlatır. Ertesi gün yine oğlundan para bulmasını ister. Bu defa oğlan babasının yaptıklarına bir anlam veremedi avare avare çarşıda dolaşırken, yolcu otobüsünden yaşlı bir adam çantalarını taşımakta güçlük çeker ve delikanlıdan yardım ister. Delikanlı da yaşlı amcanın çantalarını yazın sıcaklığında ve şehrin uzak semtinde olan yaşlı amcanın evine kadar çantaları taşır. Sonuçta da bu yardımın karşılığında bugünün parasıyla delikanlının eline üç kuruş harçlık sıkıştırır. Delikanlı büyük bir sevinçle eve gelir babasına parayı teslim ettiğinde, yine babası elindeki üç kuruş paraya bakar ve açtığı pencereden tam fırlatırken oğlu, hemen babasının elini tutarak **“NE YAPIYORSUN BABA!”** diye bağırır.

Bundan önceki yazılarımda sözünü ettiğim 30 yaşındaki “ Madem beni doğurdunuz bana bakmak zorundasınız” diyen delikanlı ile, para için babasını yaralayan 16 yaşındaki delikanlıyı düşünün.

Çevreye ve kendine zarar verici davranışları olması, herkesin kendisine borçlu olduğunu düşünen ve bu nedenle isteklerinin hemen ve eksiksiz yerine getirilmesini isteyen, yapılmadığı zaman saldırganlaşan, emek sarf etmeyen sorumluluklarını yerine getirmeyen kişileri 18 yaşın altındırlarsa psikoloji, ‘ Antisosyal kişilik bozukluğu’ ile tanımlanıyor. Tıp ise, bu davranış bozukluğuna “ PSİKOPAT” ismini veriyor. Üstelik bu hastalığın yayılması da maalesef anneler – babalar vesilesiyle oluyor. Anne – baba sağ iken yokluk nedir bilmeyen, anne-babasından hayır kelimesi duymayan nice varlıklı ailelerin çocukları babaları ölünce sudan çıkmış balığa döndüğünü gördüm. Bu yazdıklarımın hiç birisi abartı değil. Doğma büyüme Manisalı benim kadar Manisa’yı tanıyamaz. Neden mi? 1990’lara kadar Manisa’nın tek lisesi olan Manisa Lisesinin idaresinde 20 yıl bulundum. Manisa’nın varlıklı aile çocukları, bürokrat aile çocukları, dar gelirli işçi çocukları da bu lisede okuyordu. Çocuklar ailelerin aynasıdır. Ailelerde olan sevinçler ve tasalar olduğu gibi okula yansır. Bu yazdıklarım benim bire bir öğrencilerimden ve ailelerden bana intikal eden bilgilerdir.

Şunu kesinkes söyleyebilirim ki bugün aileler “sorumsuz ve doyumsuz” çocuklar yetiştirmektedirler. Doğduğundan beri bir dediği iki edilmeyen, her istediğine kavuşan, isteğinin yaşı ile uyumlu olup olmadığına bakılmayan, emek sarf etmeden, değerini bilmeden alınanları, yapılanları hak görerek yetişen bir çocuğun; sorumluluk sahibi, doyumlu, çalışarak kazanmanın erdemine inanan, bir şeyleri elde etmek için emek sarfetmesi gerektiğini bilerek çalışan bir birey olmasını beklemek mümkün mü? Üstelik Her gördüğünü isteyen değil, her istediği alınan çocuk gerek ailesi, gerekse toplum için çok tehlikelidir.

Günümüzün anne- babaları çocuklarını sevmekle onları doğru yetiştirme arasındaki farkı anlamalı ve çocuklarını hayatın şartları ile yüzleştirmelidirler. En azından yaz tatiline girerken bünyelerine ve ilgi alanlarına göre çalışabileceği işlerde çalıştırmalarında yarar görüyorum. Nitekim ben üniversiteye giden oğlum kendi ihtiyaçlarını karşılaması için yaz tatilinde inşaatta çalıştırdım. Kışın servisle okula gidip, yazın denizde sefa süren çocuklar, sizlerden ayrı kaldığında sudan çıkmış balığa dönmesinler. Sizin kolunuzu tutması için hayatın şartlarını öğrensinler.

Biraz itici ve incitici gelecek ama yinede çok özür dileyerek yazımı bir Rus atasözü ile bitirmek istiyorum: “ Çocuđunuzun her istediğini yerine getirirseniz bilin ki, iyi bir evlat değil, iyi bir domuz yetiştirmiş olursunuz”

www.kadirkeskin.net